ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 12 sayı 1 (143)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ocak 1985

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Faşist diktatörlüğe ağır bir darbe indirmek için Özal hükümeti yıkılmalıdır!

Özal hükümetini yıkmak için

1985 yılı birlik ve savaşım yılı olmalıdır!

Özal'ın kimi yeni ekonomik kararlarını konu alan bir yazısını, hükümetin başındaki destekçilerinden Mehmet Barlas şöyle sona erdiriyor: "Demek ki, Özal Türkiye'ye güveniyor." Peki, Türkiye Özal'a güveniyor mu? Bizce soruyu asıl böyle koymak gerekiyor.

Özal'a duyulan bir güvenden söz edilecekse, bu güveni duyanların gerçekte kimler oldukları ortadadır. Özal hükümetinin "icraat"ından hoşnutluklarını sürekli tekrarlayan İMF, Dünya Bankası gibi emperyalizmin mali kuruluşlarıdır. "Bu hükümet başta kalırsa korkumuz yok" diyen yabancı bankalarla, dergilerinde "Türkiye 10 yıl daha nefes alamaz. Özal Türkiye'nin son şansıdır" diye yazılar yazdıran emperyalist tekelleridir. "Türkiye şimdi geriye değil, ileriye gitmektedir" diye yazan özel broşürler yayınlayıp dağıtan Sakıp Sabancı'lar, şimdinin "devlet holdingi" Şarık Tara'lardır. Holdinlerin örgütü TÜSİAD'dır. "İyimser olmaya mahkumuz" diya başlıklar atan boyalı gazetelerdir. Ve son zamanlarda "hükümetimiz" sözünü sık sık vurgulayan militarist generallerdir. Bunlar, aynı zamanda Özal'ın da sırtını kimlere dayadığını, kime güvendiğini gösteriyor.

Ya Türkiye? Türkiye Özal'a güveniyor mu?

Türk-İş hükümetin bir yılını değerlendirdiği raporunda, "Bu hatalı yoldur. Dengelerde hesap hatası vardır ve mutlaka iflas edecektir." derken, örgütün teşkilatlanma sekreterleri toplantısından sonra yapılan açıklamada şu açıklamalar dile getiriliyor: "Sorunların temelinde son beş yıldır izlenmekte olan ekonomi politika yatmaktadır. Enflasyon adına yapılan mücadele zengini daha zengin, fakiri daha fakir yapmaktadır." Öte yandan Hak-İş Başkanı, "Hükümetin çalışanlar nezdindeki geçerli notu, 10 üzerinden sıfırdır." diyor.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği Başkanı "Türk tarımı boğazlandı. 26 milyon çiftçi geçim sıkıntısı içinde" derken, Ziraatçılar Derneği ile Ziraat Mühendisleri Odası görüşlerini şöyle açıklıyor: "Tarımda uygulanan reçeteler Türk tarımını iflasın eşiğine getirmiştir."

Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu Genel Başkanı, "alışverişler durma noktasına geldi" sözleriyle bu kesimin içinde bulunduğu durumu duyuruyor. 67 ilde 26 bin şirketin üye olduğu Türkiye Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği Başkanı Mehmet Yazar'ın ise, izlenen ekonomik politikanın küçük ve orta sanayiciler ve birçok büyük sanayici

Arkası 6. sayfada

Yeni Türkiye'nin yolu

İngiliz Financial Times gazetesinin 24 Aralık 1984 günü yayınladığı özel Türkiye ekindeki, İngiliz emperyalizminin Türkiye uzmanlarından David Barchard'ın imzasını taşıyan bir makalede şu satırlar yer alıyor: "Gerçekçi döviz kuru politikası uygulaması ve dışsatıma ağırlık verilmesiyle ülkenin SANAYİ SEKTÖRÜNÜN dış piyasalardaki VARLIĞINI SÜRDÜRÜP SÜRDÜRMİYECEĞİ ve uygulanan politikalar sonucu gelir dağılımındaki eşitsizliklerin ve iflasların artması şeklinde beliren SOSYAL MALİYETİN NE ZAMAN KALDIRILAMAZ HALE GELECEĞİNE ilişkin sorular zihinlerde yer almaya devam ediyor" (abç)

Görüldüğü gibi Evren-Özal ikilisini destekleyen emperyalist çevreler ülkemizdeki gelişmeleri ilginç bir laboratuvar deneyi izler gibi izliyorlar. Sonucun ne olacağını daha şimdiden biliyorlar. SANAYİMİZ ÇÖKECEKTİR ve HALK şimdi olduğu gibi beşer-onar değil, YIĞINSAL OLARAK YERE SERİLECEKTİR. Emperyalistler açısından deneyin ilginç yanı, bunun daha ne kadar bir süre gerektireceğini görmektir. Öyle ki, gelişmekte olan başka yoksul ülkelerin defterinin dürülmesinde bu deneyin sonuçlarından iyi biçimde yararlanabilsinler. Öte yandan onlar sanayisi çökmüş, emekçileri açlıktan yığınsal olarak kırılan bir ülkeyi çok daha kolay ve tümden teslim alabileceklerini hesaplıyorlar.

Başbakan Özal istediği kadar "Türkiye artık Boğaz'daki hasta adam değildir" desin, ülkemizin 1915'lerdeki Türkiye'den çok daha acıklı bir durumda olduğunu gözlerden gizleyemez. Mümtaz Soysal gibi ağırbaşlı ve temkinli bir yazarı bile "BÖYLE TÜRKİYE OLMAZ!" diye isyan ettirecek koşulların üzeri "Aaa, cambaza bak" taktikleriyle örtülemez.

Arkası 7. sayfada

SSCB BAŞBAKANI

Tihonov'un ziyaretinin ilk sonuçları

Yaklaşık 10 yıllık bir aradan sonra ilk kez bir Sovyet Başbakanı ülkemizi ziyaret etti. 25-26 Aralık günleri Ankara'da SSCB Başbakanı N. Tihonov ile Turgut Özal arasında yapılan görüşmelerden sonra iki ülke arasında ekonomik ve bilimsel-teknik işbirliği anlaşmaları imzalandı. Ayrıca Tihonov ile Evren arasında bir görüşme yapıldı.

Kenan Evren 12 Eylül 1980'de askersel devirmeden sonra yaptığı ilk konuşmada Sovyetler Birliği ile ilişkileri geliştirmekten yana olduklarını açıklamış, ne ki daha sonra iki ülke arasındaki ekonomik ilişkiler hızla gerilemişti. Sovyetler Birliği'nin Türkiye'nin dışsatımındaki payı 1980'de %5,8'den, 1981'de %4,1'e, 1982'de %2,2'ye ve 1983'de %1,6'ya düşmüştü; dışalımdaki payı ise 1980'de %2,2 iken, 1981'de %1,8, 1982'de %1,2 ve 1983'de %2,6 olmuştu.

Şimdi imzalanan anlaşmalarla, 1985 yılında iki ülke arasındaki dış ticaret hacminin 300 milyon dolara çıkarılması ve bunun sonraki yıllarda artırılması, ayrıca Türkiye'nin 1987'den başlayarak SSCB'den her yıl düzenli mal karşılığı doğal gaz alması öngörülüyor. Özal hükümetinin 1985 için öngördüğü toplam 19 milyar dolarlık dış ticaret hacmi içinde SSCB ile yapılacak olan 300 milyon dolarlık ticaretin büyük bir önemi olmadığı ortadadır, ama Tihonov'un Ankara'da dediği gibi, "Yeni belgeler iki ülke arasındaki işbirliğinde gelecek yüzyıla kadar giden yeni olanakların ortaya çıktığını göstermiştir."

Öte yandan Türk-Sovyet ilişkilerindeki son gelişmeler, son yıllarda Sovyetler Birliği ve onun politikası üzerine öne sürülen savların asılsızlığını da ortaya çıkarmıştır. Bilindiği gibi gerek Evren ve Özal gerekse onları destekleyen egemen çevreler, ABD emperyalizminin öne sürdüğü "Sovyetler Birliği'nin Türkiye'yi tehdit ettiği", "Sovyetler Birliği ile komşu olmanın büyük bir tehlike oluşturduğu", "Sovyetler Birliği'nin terörizmi destekleyerek Türkiye'yi bölüp parçalamak istediği" yalanlarını onaylaya gelmişler, hatta iç ve dış politikalarındaki Amerikancı, barış ve demokrasi düşmanı adımlarını, bu yalanlara dayanarak gerekçelendirmeye çalışmışlardır.

Şimdi ise Evren-Özal yönetimi SSCB ile imzaladıkları son anlaşmalarla, bizim baştan beri savunduğumuz gerçekleri, "Sovyetler Birliği'nden Türkiye'ye tehdit değil, yalnızca dostluk ve işbirliği önerileri gelmektedir" görüşünü ister istemez doğrulamışlardır. Türkiye ile SSCB arasında barış içinde yanyana yaşamaktan, dostluk ve işbirliğinden başka mantıklı bir alternatif olmadığı gerçeği, Türkiye tarihinin en mantıksız, en istikrarsız dış politikasını yürüten bir yönetim tarafından bile fiilen kabul edilmiştir. Temelinde nesnel zorluklar yatan bu gelişme, Sovyetler Birliği'nin ardıcıl ve ilkesel barış politikasının ve Türkiye barış güçlerinin savaşımının bir başarısıdır.

Arkası 6. sayfada

Savaşımın içinde kavratabilmek

● Elif TOROSLU

TKP MK 3. Plenumu şu saptamayı yaptı: "Şimdi tüm parti örgütlerimiz, yığınların ekonomik-sosyal istemleri uğruna savaşımlarına çok daha büyük bir dikkatle eğilmelidirler. Ekonomik ve sosyal haklar çevresindeki ajitasyonumuz çok daha ısrarlı ve geniş yürütülmelidir. Kemerleri sıkma politikasına karşı sürdürdüğümüz savaşımı, şimdi geniş bir kampanyaya yükseltmeliyiz."

Plenumun bu yaklaşımı bize yığınları hareketlendirme de yol gösteriyor. Çok geniş yığınlar açısından bıçak kemiğe dayanmıştır. İşçilerin toplu sözleşmelerden, işten çıkarmalardan, gençlerin paralı eğitimden, yurtsuzluktan, küçük üreticilerin düşük taban fiyatları ve pahalı gübreden tüm halkın işsiz ve pahalılıktan, her alandaki çürüme ve yozlaşmadan çekmediği kalmamıştır. Bugün yalnız geniş halk ve yığınları değil, burjuvazinin önemli kesimleri de kendi açılarından Özal hükümetinden olumlu bir gelişme beklemenin olanaksız olduğunu görüyorlar. Burjuvazi içindeki bölünmelerin, ayrışmanın derinleşmesi de yığınların hareketlenmesini artıracak bir etmen oluyor. Tüm bunların sonucunda yalnızca yığınları hareketlendirmenin değil, aynı zamanda yığınlara savaşımlar içinde özdeneyim, politik deneyim kazandırmanın da olanakları artıyor.

Eğer bir ısrarlı, etkin, en geniş kesimlere yönelik başarılı bir ajitasyon çalışması yürütürsek, bu temelde yığınların hareketlenmesine yardım edersek, somut çıkarları için harekete geçen yığınlar, daha ilk adımlarında hükümetin, rejimin içyüzüyle karşı karşıya geleceklerdir. O zaman yığınların eylemlerinin en önünde yer alan komünistler, onlara paralı eğitim, işten çıkarmalar, düşük taban fiyatları vs. ile hükümetin politikası ve rejimin gerçekleri arasındaki sıkı bağı kendi sınıfsal çıkarları ile bunlar arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi daha kolay gösterebileceklerdir. İşten çıkarmaların, paralı eğitimin vb. nın sonra ermesini isteyenlere partinin politik hedeflerini kavratmak kolaylaşacaktır.

Peki, bu konuda istediğimiz sonuca varabilmek için hangi türden eylemleri başa almalıyız? "Mustafa Suphi 100. yıl tezleri"nin 94.sü bunu somutluyor: "TKP, her zaman, verili koşullarda işçi ve emekçilerin olanaklı olan en geniş kesimlerini eyleme çekeci, onların savaşım deneylerini genişletecek ve derinleştirecek, bilinç ve örgütlülük düzeylerini yükseltecek ve işçi sınıfının en ileri kesimlerini daha ileri ve yüksek istem ve savaşım konularına yöneltecek eylem biçimlerini uygular."

Bu saptamanın ışığında ne yapmalıyız?

Birincisi, her parti örgütü, çevresindeki en geniş yığınları harekete geçirebilecek istem ve konuları kendisi belirlemek durumundadır. 3. Plenum raporu, yığınsal halk hareketinin değişik kollarında öne çıkan istemlerle ilgili olarak genel saptamalar yaptı. Ama biz, bunlarla yetinemeyiz. Bu saptamalar bize yol gösteriyor. Fakat en geniş kesimleri hareketlendirebilecek istemler ve konular fabrikadan fabrikaya, mahalleden mahalleye, okuldan okula değişebilir. Parti örgütü kendi sorumluluk alanında hangi hedefin en geniş kesimleri harekete geçirebileceğini kendisi saptayacaktır.

İkincisi, her bir istem, her bir konu etrafındaki savaşım, mutlaka ısrarlı bir ajitasyon ve propaganda çalışmasıyla önceden hazırlanmaldır. Saptanan istemi önceden en geniş kesimleri benimsetmek, bu uğurda savaşımın zorunluluğunu kavratmak, olanakları göstermek için planlı biçimde ısrarlı, inatçı ve sürekli bir ajitasyon çalışması yürütmeliyiz. Bu çalışma hem en geniş kesimleri harekete katabilme, hem de yapılan eylemden gereken sonucu alabilme açısından zorunludur.

Üçüncüsü, en geniş kesimlerin katılmasını istediğimiz bir çıkışa daha ilk baştan politik bir içerik kazandıramayacağımızı bilmek gerekiyor. Tek bir eylemle yığının politik savaşım zorunluluğunu kavraması da beklenmemelidir. Burada iki zıt uca düşme tehlikesi vardır. Birinci uç, fabrikada örneğin, işten çıkarmalara karşı bir harekete işçinin yüzde 80'ini katmak olanaklı iken, politik hedeflerin zamansız ve beceriksiz ajitasyonu yüzünden bunu daha baştan yüzde 30-40'a indirmektir, En deneyimli işçilerin çoktan işten atılmış olduğu, işçiliğe ilk adımlarını atmış olanların çoğunlukta olduğu bir işyerinde, bu, daha baştan yalıtlanmak, amaca ulaşmamak demektir. Böyle bir durum, sonraki hareketleri de olumsuz etkiler. Öteki uç ise, politik hedefleri hiç ortaya atmamak, yani politik çalışmayı tatil etmektir. Seslendiğimiz insanlar içinde yer alan ve politik alternatif arayanlara yol göstermek, politik ajitasyona açık olanaların sayısını artırmamak, bunların kapsamını genişletmemek, yani ileri kesimleri daha da ileriye götürmemek demektir.

İşte, parti örgütünün yığınlarla ne kadar bağlı olduğu burada ortaya çıkacaktır. En geniş kesimleri hareketlendirip eyleme geçirecek istemleri formüle edebiliyor mu? Politik hedeflerin ajitasyonu kime ya da kimlere ve ne zaman yönelteceğini doğru saptıyor mu? Bu sorunların yanıtı, parti örgütünün yığının nabzını tutup tutmadığını belirleyecektir. Eğer parti örgütü yığınların nabzını elinde tutuyorsa, en geniş kesimi hareketlendirebilecek istemleri, konuları bulmakta hiç zorluk çekmeyecektir. Belirlediği istem ile politik hedeflerin bağını kurmada ona Bizim Radyo da yardım ediyor. Bizim Radyo, bu türden istemlerin politik hedeflerle nasıl bağlanacağını somutlayan ajitasyon örnekleri veriyor.

Komünistler, içinde çalıştıkları farklı hareketlerin ileri unsurlarının öteki sosyal katmanlara, öteki kesimlere söz konusu hareketin ne için savaştığını anlatmalarını da sağlamalıdır. Örneğin, işçilerin aydınlara, öğrencilere, köylülere; köylülerin işçilere, ay-

Arkası 5. sayfada

Komünist YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı...

Yarışmacılardan yarışmacılara

Son mektuplarında birçok yarışmacımız, ilginç ama yerinde bir saptama yapıyor. Bu yarışmacılarımız özetle şöyle diyorlar mektuplarında: "Son dönemde gençlik içinden gelen mektupların, haber ve yazıların çoğaldığını, değişik imzaların ortaya çıktığını görüyoruz. Öylesine ki, 'genç' vb. imzalar bile çoğaldı. Üniversitelerdeki hareketlenmenin ardından böylesi mektupların çoğalması, buralardan yeni yarışmacıların aramıza katılması, doğal ve anlaşılır bir şeydir. Ancak bu arkadaşlarımız, yazmak için, haber göndermek için neden şimdiye kadar beklediler? Bu arkadaşlarımız yalnızca kendi çelışmalarını, sorunlarını ve savaşımlarını değil -elbette ilkönce ve esas olarak bu yapılmalı- ama aynı zamanda yaşam içinde karşılaştıkları, gördükleri, duydukları, ilgilendikleri tüm konular üzerine yazmasını da bilmelidirler. Gençliğimiz ülkenin tüm sorunları ile ilgileniyor. Ayrıca üniversitelerden yazan arkdaşlarımız belirli bir çevrede yaşıyorlar, aileleri, doğup büyüdükleri köyleri, kasabaları, mahalleleri var. Toplumun öteki kesiminden arkadaşları, tanışları, dostları var. Onların sorunları, görüşleri, düşünceleri var. Bu konular üzerine de haber ve yazı gönderebilirlerdi, hâlâ da gönderebilirler".

Evet böylece özetlenebilen bu düşüncelere katılmamak elde değil. Öyleyse, şimdiye kadar yazmakta gecikmiş olan bu yarışmacılarımızın bundan böyle gerek kendi sorunları, gerekse de, daha değişik konular üzerine yazacakları ile, eski yarışmacılarımızla aradaki farkı kapamalarını bekliyoruz.

Tehlikeleri savuşturmanın önkoşulu

● B. GÜNER

Aralık ayı içinde Yunanistan Başbakanı'nın ülkesine yönelik tehlikenin "kuzey"den, yani sosyalist ülkelerden değil de "doğu"dan, yani NATO üyesi Türkiye'den geldiğini söylemesi fırtınalar yarattı. Ortalığı kaplayan toz duman arasında Özal hükümetinin bakanlarının ve Genel Kurmay Başkanı'nın da parmak kaldırmalarıyla son NATO toplantılarında alınan kararlar ve kabul edilen "Rogers Planı" kaybolup gidiverdi. Hele süresi biten SİA anlaşmasının ne olduğu, tümüyle unutturuldu.

Milliyetçi basında "Yunan silahını Türkiye'ye çeviriyor" manşetlerinin atıldığı günlerde, Trakya'dan Atılım'a "Arda" imzasıyla yazan gönüllü muhabirimiz ise şu haberi veriyordu: "Kasım ayının ikinci haftasından itibaren Trakya'daki ordu birlikleri teyakkuz durumuna getirildi. Ordudaki izinler kaldırıldı. Yunanistan sınırındaki piyade birlikleri komando birlikleriyle takviye edildi. Trakya'daki diğer kesimlerdeki ordu birlikleri de Yunanistan sınırında konumlandırılacakları yerler belirlenmiş olarak hazır bekliyor. Teyakkuz durumu, halen sürüyor."

Yunanistan Başbakanı'nın ülkesine yönelik tehlikenin "kuzey"den, yani sosyalist ülkelerden gelmediğini söylemesinden hemen önce, Varşova Antlaşması Örgütü (VAÖ) üyesi devletlerin Dışişleri ve Savunma Bakanları da toplandılar. Bu toplantılardan sonra yayınlanan açıklamalarda, öndeki ana sorunun silahlanma yarışını durdurmak, silahsızlanmayı başlatmak olduğu belirtildi. Örgütün bundan önce NATO'ya yapmış olduğu karşılıklı kuvvet kullanmaktan vazgeçme ve barışçı ilişkiler geliştirme önerisi de içinde olmak üzere, tüm barış öneri ve girişimleri yinelendi.

Buna karşılık, Aralık başında yapılan NATO toplantılarında yeni saldırgan, serüvenci kararlar alındı. Bir yandan sosyalist ülkelere karşı ilk nükleer vuruşu yapmak amacını taşıyan Pershing'lerin, Cruise'ların Batı Avrupa'ya yerleştirilmesinin daha da hızlandırılması kararlaştırıldı. Öte yandan üslerin, havaalanlarının, depoların vs. genişletilmesini ve modernleştirilmesini öngören 7 milyar 850 milyon dolarlık askersel altyapı harcamaları konusunda uyum sağlandı. Ondan sonra da adına "Rogers Planı" dedikleri ve NATO'nun saldırganlığını kat kat artıran yeni bir plan onaylandı.

"Rogers Planı", 1982'de Pentagon tarafından geliştirilen ve ABD dışında yürütülmesi öngörülen "kara-hava savaşı" doktrinine dayanmaktadır. Son derece modern teknolojiye sahip silahlarla sosyalist ülkelerin içlerine karadan, havadan ve denizden ani bir saldırı yapılmasını, bu ülkelerin nükleer silah depolarının imha edilmesini, sonra da bu ülkelerin işgalini öngörmektedir. Pentagon'un bu planı, NATO'nun içine "konvansiyonel silahları modernleştirme" paravanası ardında Amerikalı başkomutan Rogers tarafından taşınmıştır. Aralık ayı başındaki toplantılarda, Özal hükümetinin bakanları ile Genel Kurmay Başkanı Ürüğ'un da parmak kaldırmasıyla onaylanan işte budur. İlk nükleer vuruşu gerçekleştirme çılgınlığına dayanan bu plan, açıkça Hitler'in "yıldırım savaşı"nı andırıyor. Sosyalist ülkelerin kendileri üzerinde askersel üstünlüğe izin vermeyeceklerini defalarca açıklamış olmasına kulaklarını tıkayan NATO üyeleri ve elbette Türkiye, Sovyet ordularının Hitler faşizmi karşısında tarihsel bir utku kazanmasının 40. yıldönümünden hemen önce bu planı onaylamakla tarihten hiç ders almadıklarını gösteriyorlar.

Evren-Özal yönetiminin "Rogers Planı"na "evet" dedikleri günlerde "kuzey"den ülkemize Sovyetler Birliği Başbakanı Tihonov geldi. Bu ziyaret sırasında birçok kentlerin yanı sıra, örneğin Kocaeli'nin hem enerji, hem de çevre kirliliği sorunlarını çözümleyeceği basında açıklanan doğal gaz anlaşması imzalandı. Hattâ "tehlike kuzeyden gelmiyor" dediği için Yunanistan hükümetini NATO'ya şikayet eden Özal, Ankara'da kuzey komşumuzun başbakanından Yunanistan'ın Türkiye'ye karşı izlediği politikaya karşı destek istiyordu...

Şimdi, tüm yurtseverler, barış yanlıları ve ülkesini seven herkes, şu soruları ortaya atmalıdır: Türkiye'de yapılan ve genişletilen üs, depo, hangar harcamalarını da içeren NATO'nun altyapı harcamaları kararından halkımızın payına düşen nedir? Açlıktan kırılan halkımız, yüzde 4'lük askeri harcamayı nasıl kaldıracaktır? Dış borç altında inim inim inleyen bu ülke, ABD'nin çıkarları için kaç milyon dolar daha yeni dış borç altına sokulacaktır? "Rogers Planı"ndan Türkiye'nin payına ne düşüyor? Türkiye'de geliştirilen üslere, havaalanlarına ve depolara bu aşırı modern, sözümona konvansiyonel silahların hangileri yerleştirilecektir? ABD ile imzalanmış olan SİA antlaşması yenilenmiş midir? Yenilendiyse, neden açıklanmıyor? ABD bu antlaşmanın kendisine tanıdığı kolaylıklardan yararlanarak, ülkemize uzay savaşı planları için yeni araçlar yerleştirecek midir?

Gözleri perdeleyen Yunan düşmanlığını kışkırtarak, Evren-Özal kliği, işte bu tehlikeleri halktan gizlemeye çalışıyor. Oysa tüm gelişmeler bugün çok somut gözler önüne sermektedir ki, eğer Türkiye de "kuzeyden gelen tehlike" masalını reddetse, ülkemiz Amerikan savaş kışkırtıcılarının elinde tehliklere sürüklenmekten kurtarılabilecektir. Hem de Washington'un elinden Türkiye ve Yunanistan'ın içişlerine müdahale etme, iki ülkeyi birbirine karşı kışkırtma ve silahlandırma olanakları alınacaktır. Ve böylece Türk-Yunan anlaşmazlıklarının ABD'nin ve NATO'nun karışması olmadan, barışcı yollardan, karşılıklı görüşme ve uzlaşmalarla çözümlenmesinin koşulları yaratılmış olacaktır.

Ne ki, örneğin güney illerimizi karış karış dolaşıp ajan ağını pekiştiren ABD'nin Adana konsolosu hakkında "bu kişinin bazı temaslarda bulunması doğaldır, yararı da vardır" (Hürriyet 18 Aralık 1984) diye konuşan bir dışişleri bakanına sahip bu hükümet işbaşında kaldığı sürece, Türkiye'yi bekleyen barış ve huzur değil, yalnızca gerginlik ve tehlikedir.

Yıkım bütçesi

● Doğan DİNÇ

1985 yılı Bütçesi diktatörlüğün parlamentosunda Anavatan Partililerin oylarıyla kabul edildi. Bütçeyi parlamentoya sunan eski Maliye bakanı azledilip, siyasal zorunluluktan yakasını sıyırınca -bu bütçenin ne menem bir bütçe olduğunu iyi bilenlerden olduğu için olsa gerek, gidip "evet" demedi bu bütçeye. 1 Ocak'ta yürürlüğe giren bu bütçe halkımıza ne getirecek?

Bütçenin ne getireceği, ne götüreceği, köklü sorunlara el atıp atamayacağı, hedeflerinin gerçekçi olup olmadığı nereden anlaşılır? Öngörülerinin gerçeğe uygun olup olmadığından, Özal hükümetinin bu bütçeyle halkımıza söylediği yalanın boyutlarından anlaşılır. Bu bütçenin en büyük yalanı ne? 1985 yılında enflasyon artış hızının %25 olacağı yazılı bu bütçede. En büyük yalan işte bu! Özal hükümetine destek vermiş OECD'nin raporları bile bu yalanı benimsemiyor. OECD bu yıl enflasyon hızının %35'ten az olmayacağını açıklayarak yalanın boyutunun hiç değilse biraz küçük tutulması gerektiğini söylemiş oluyor. Yine Özal hükümetinin destekçisi ve bütçeden aktarılan sübvansiyonlarla kârlarına kâr katanların örgütü, Türk Sanayici ve İşadamları Derneği TÜSİAD, kuşkusuz özel kaygılarla enflasyon oranının biraz daha gerçeğe yakın saptanmasını uygun görüyor. "%40'tan aşağı olmaz" diyor. Özal hükümetinin enflasyon artış hızını 1985 için %25 olarak ilan etmesinin nedeni bu yıl da ücret ve maaşlardaki artışı %25'le sınırlı tutabilmektir. 1985 bütçesinde devlet çalışanlarının ücret ve maaşlarına ancak %25'lik bir zam sağlayacak kadar fon ayrılmıştır. Ama, şurası şimdiden kesin ki, fiyatlar en az %40'lık bir hızla yükselecek. Kısacası gerçek gelirlerimiz, cebimizdeki kağıt kalabalığının satınalma gücü bu koşullarda, bir yıl önceye göre, yaklaşık %10 oranında düşecek.

1985 bütçesi belli, seçilmiş alanlarda %20-30'luk bir yatırım artışı öngörüyor.

Arkası 5. sayfada

Cinayeti cuntacı faşistler işledi

Besna/Diyarbakır

Televizyonda bombalanmış bir ev ve öldürülmüş insan cesetleri gösterdiler. Çocuk ve kadın cesetleriydi bunlar. Basına da resimlerini dağıttılar. Birçok Eruh'lu ile konuştum. farklı zamanlarda konuştuğum ve ve içinde yasal partilerin üyelerinin de bulunduğu, değişik politik görüşten olan, hatta aralarında politika nedir bilmeyenlerin olduğu bu Eruh'luların istisnasız hepsi olayın özetle şöyle geliştiğini söylediler: Evde peşmergeler var ihbarını aldıklarını söyleyen komando birliği evi sarıyor, "Teslim ol" çağrısında bulunuyorlar. Ardından yalnızca ne olduğunu anlayamayan ve korkudan kımıldayamayan kadın ve bebelerin bulunduğu evi bombalarla tahrip ediyorlar. Gerçek olay budur. Öte yandan Batman'da da 1000 civarında Kürt yurttaş gözaltına alınmıştı. Ağır baskı ve işkencelere uğrayan bu insanlarımızdan 300'ü halen tutuklu bulunuyor.

MUŞ'TAN

Berivan/Muş

Operasyonların başladığı günlerden itibaren terör, işkence ve tutuklamalar Muş'un merkeze bağlı Kürt köyleri ile Bulanık, Malazgirt ve Varto ilçelerinde yoğunlaştı. Muş merkeze bağlı dağ köylerinde eskiden CHP'ye oy vermiş olan Zengök ve çevre köylerde yoğun tutuklamalar oldu. Devrimci Eğitim Kurultayı'na sunduğu bildiri nedeniyle 5 yıllık cezasını tamamladıktan sonra Muş'ta genel gözetim altında bulunan öğretmen Metin Erdemir tekrar gözaltına alındı. Ayrıca Muş'un tanınmış demokrat, yurtsever avukatlarından Sait Server de tutuklandı. Yine Muş şeker fabrikasından bir işçi de gözaltına alındı.

Bu size ilk haberim. Radyonun giderek daha fazla dinleyici edindiğine kendim de tanık ouyorum. Dağ köyünde, yolda, kent merkezinde bir çok kimsenin radyo haberlerini konuştuğunu kendi kulaklarımla duydum.

Sağlık emekçileri

Serum/İzmir

Hastahanelerimizin durumunu hemen hemen herkes bilir. Sağlık emekçilerinin durumu hastahanelerin içinde bulunduğu durumdan ayrı değildir. Sendika hakkı olmayan, derneksiz bırakılan sağlık emekçileri, yoğun haksızlıklarla, ağır baskı ve sömürüyle karşı karşıyadır. 1 Haziran 1984'ten itibaren 8,5 saatlik yeni işgünü hiçbir gerekçe gösterilmeden uygulamaya konulmuştur. Dünyanın her yerinde işgünü kısaltılırken, örgütsüzlüğümüzü fırsat bilerek işgününü keyfi uygulamalarla uzatmaları bu hükümetin emekçi düşmanı yüzünü göstermektedir. Ülkede her 5 kişiden birisinin işsiz olmasını bir tehdit olarak kullanan yönetim "az elemana, çok iş yaptırma" adı altında bir kölecilik politikası izliyor. Bir yandan da sağlık hizmetleri karşılığı halktan alınan paralar sürekli artırılıyor. Hastahaneye gelen yurttaşa ilk sorulan soru "Şikayetin nedir?" yerine "Paran var mı?" oluyor. Yaz başında %100 artırılmış bulunan hastahane ücretleri Kasım ayında da %50 artırıldı. En basit tahlil 1000 lira. Halktan toplanan paralardan oluşan milyonlarca liralık döner sermayeden ise yalnızca profesör ve doçentlere ödeme yapılıyor. Hastanenin ağır yükünü çekmekte olan asistan, hemşire ve sağlık elemanlarına döner sermayeden bir kuruş verilmemektedir. Bizlere yalnızca daha çok çalışın, daha az sesinizi çıkarın deniyor. Asistanlar ayda her biri 36'şar saatten 6 nöbeti ücretsiz tutarken, hemşireler 24 saat durmaksızın nöbete bırakılıyor. Günün her saati çalışan sağlık emekçilerinin ne doğru dürüst servisleri, ne de kreşleri vardır. İş elbisesi ve ayakkabısı, yemekler daha iyi değil. Hepsi insan olan, hepsi ana olan kadın sağlık hizmetlilerine, hem de bir bilim yeri olması gereken hastahanelerde getirilen şu uygulama ibret vericidir: Sezaryenle doğum yapan bir sağlık emekçisine tanınan izin hakkı şöyle: Doktorlar için 3,5 ay, hemşireler için 2,5 ay, sağlık hizmetlisi için 40 gün!

Zorba, çağdışı yöneticiler, sağlık emekçileri bu haksızlıklara karşı çıkmasın, haklarını aramasın diye işyerlerini sivil polislerle, kendi adamlarıyla dolduruyorlar. İşlerine gelmeyenleri hiçbir gerekçe göstermeden "çalışmanız sakıncalıdır" bildirimiyle açlığa itiyorlar. Ama ne yapsalar nafile! İnsanca, onurlu bir yaşam için kavgada sağlık emekçileri de vardır.

Gidip görmemize gerek yok !

K. C. Müezzin/Kayseri

Evren'in demokrasinin ne biçim bir demokrasi olduğunu biz de biliyoruz. Doğu'da olup bitenleri gidip görmemize gerek yok. Kendimiz yaşadık. Şimdi Doğu'da operasyon yürüten özel komando ekipleri bu yılın başında, Kayseri'nin Develi ve Tomarza kazalarında halkın imanını gevretmişti. 1984'ün 2. ve 3. aylarında köylerin ahalisi köy meydanlarında toplandı, erkek ve kadınların gurur ve haysiyetiyle oynandı. İşkence yapıldı. Örnek olarak Kayseri'nin Tomarza ilçesinin Tahtakemer köyünde olup bitenleri gösterebilirim. Kış günü köy halkını meydanda toplayan askeri birlikler kayınbabasıyla damadını birbirine bağlayıp, cinsel organlarından taşlar bağlayarak köy halkının, kadınlarının önünde süründürdüler. Buna benzer işkenceler, Şıhparak, Persek ve öteki köylerde de oldu.

Her yere adamlarını dolduruyorlar

Talip Demir/Istanbul

24 Kasım günü saat 10'da yapılması gereken Devlet İhtisas sınavına katılmaya gelen 5-6 bin civarındaki pratisyen hekim, kapıda şu duyuruyla karşılaştılar: "Sınav saat 16.00'ya ertelenmiştir". İşin aslı ise şuydu: Faşist MHP ile bağları bilinen Sağlık Bakanlığı Personel Daire Başkanı, soruları günlerce önceden faşistlere dağıtır. Olanaklı olduğunca fazla MHP'linin uzmanlığa kabul edilmesi için de, hiçbir açıklama yapılmadan kadro sayısı artırılır. Dinci fanatik kesimle yakın bağları olan Sağlık Bakanlığı Müsteşarı ise, soruların çalınmış olduğunu ilk günden bilmesine karşın, Personel Daire Başkanı ile soruların kendi taraftarlarına verilmesi konusunda pazarlık yürütmeyi tercih eder. Ancak bunu başaramayınca, Müsteşar sınav sabahı sınav sorularını iptal ettirmek için harekete geçer. İşte bu gelişme sonucu yeni soruların hazırlanması ve basılması için Anadolu'nun çeşitli yerlerinden gelmiş binlerce pratisyen hekim akşam karanlıklarına kadar süründürüldü. Kimi salonlarda çok geç saatlerde başlayan sınavlarda ise yeni başlamış bir tıp öğrencisine bile hitap etmeyecek sorularla karşılaşıldı. Salon görevlilerinin ses çıkarmadığı, gruplar halinde harıl harıl kopya çekenlerin varlığı ise, yine de sonuçların çoktan belirlenmiş olduğunu gösteriyordu.

Anma Toplantıları

Fransa'da, Bilen yoldaşı anmak amacıyla yürütülen kampanya süresince çeşitli faaliyetler yürütüldü. Bütün işçilere, aydınlara, gençlere, değişik siyasi görüşten tüm yurtseverlere açık olan bu kampanya boyunca, yazı, şiir, afiş ve maddi özveri yarışmaları gerçekleştirildi. Paris'te, Fransız Komünist Partisi MK'sinden bir yoldaşın da konuştuğu anma gecesine 900'ün üzerinde izleyici katıldı. Strasbourg'daki geceye ise 600 kişi katıldı, ayrıca Bilen yoldaşı ve parti yayınlarını konu alan bir poster ve broşür çıkarıldı.

Danimarka, Kopenhag'daki Bilen yoldaşı anma gecesinde ise, Bilen yoldaşı, Atılım, cephe, eski kuşakların savaşımı vb. konular üzerine görüşlerini anlatırken gösteren kısa bir film izlendi.

Öte yandan Atina'da da "TKP'nin üç önderini anma" toplantısı yapoldı. Atina'nın çeşitli yerlerine Amerikancı faşist diktatörlüğü kınayan TKP imzalı afişler yapıştırıldı.

Bu toplantılarda çeşitli Türkiyeli örgütlerin yanısıra, Ortadoğu ve Latin Amerika komünist partilerinden temsilciler de bulundular.

Yeni yıl yeni savaşlar

İşçiler, toplu sözleşme savaşımında, en küçük hakkı, mutlaka savaşarak, örgütlü birlik içinde elde edeceklerdir. Hele patronların toplu sözleşme dönemlerinde domuz topu gibi birleştiklerini, güçlerini tek noktaya, işçi haklarına vurabilmek için topladıklarını da düşünürsek, örgütlü savaşım ve birlik zorunlu oluyor. Patronlar hem baskı, hem oyalama taktiğini izlerken, işçilerin güçlerini bölmeyi, birliklerini engellemeyi en önemli hedefleri haline getiriyorlar. İçinde yaşadığımız koşulları da dikkate alarak toplu sözleşmelere iyi hazırlanmalı ve uyanık olmalıyız.

Şimdi durum nedir? Öncelikle Türk Metal sendikasıyla MESS arasındaki prensip anlaşmasına ve toplu sözleşmeye, ardından da TEKSİF ile Sağlık-İş sendikalarının imzaladıkları toplu sözleşmelere bakalım. Ücretler konusu bir yana bırakıldığında imzalanan bu sözleşmelerin, Yüksek Hakem Kurulu tarafından bağlananların aynısı olduğunu görmekteyiz. Yani, sözleşmeler işçilere yeni haklar sağlamak yerine, yasaklarla, sınırlamalarla doludur. İç yönetmeliklerde de durum aynıdır. İç yönetmelikler tümüyle patronların istemleri doğrultusunda hazırlanmış, baştan aşağı ihtarlar, para cezaları ve işten atma cezaları ile doldurulmuştur. Tüm bunlar iş yasasındaki hükümlerden bile geridir. Kaldı ki, sözleşmeler hükümetin ve patronların dayatmaları ile imzalanmaktadır. Her ne kadar hükümet, yapılanlara "serbest pazarlık düzeni" adını koysa da, bunun böyle olmadığı iyice açığa çıkmış bulunuyor. KİT'lerde 650 bin işçinin toplu sözleşme görüşmelerinin 1985'e kalması ve hükümetin yüzde 30'luk ücret zammı dayatması bunun son örneğidir. Gerçekler o denli ortadadır ki, Türk-İş'e bağlı sendikaları, "toplu pazarlık var demek, en azından artık işçileri yanıltmak olur, işçileri oyalamanın alemi yoktur" dediler. Şimdi kamu kesiminde sendikalar, toplu sözleşme masasına oturmama kararını tartışıyorlar. Önümüzdeki aylarda sendikal savaşımının KİT'lerde iyice keskinleşeceği açıkça görülmektedir.

İşçan ŞAFAK/İZMİR

Bu gelişmelerden çıkardığımız kimi sonuçları vurgulayalım. Birincisi, ücret zammı isteminde, yüzdeli değil seyyanen zam istemeliyiz. Çünkü işyerlerinde çalışmaya ve uzmanlığa göre değil adama göre değerlendirme yapılıyor. Bu işçilerin patronlar tarafından bölünüp parçalanması demektir. YHK, bu konuda işçileri 9 kademeye bölmüştür. Bu sayı aşağıya indirilmeli, işçi ücretleri arasında artırılmak istenen dengesizlik önlenmeye çalışılmalıdır. İkincisi, işçi sağlığı ve işgüvenliği konularında duyarlı olmak gerekir. Son yıllarda meslek hastalıkları yaygınlaşmakta, iş kazaları sonucu ölümler ve sakatlıklar artmaktadır. Tüm işyerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği kurullarının oluşturulması ve bu kurullarda işçi temsilcilerinin denetimini artıracak hükümlerin sözleşmelere girmesi için çalışılmalıdır. Üçüncü olarak, işten atmalara, işyerinde sendika temsilcileri üzerindeki baskılara karşı sözleşmelere hükümler koydurulmaya çalışılmalıdır. Patronlar hem iş yasasının 13 ve 17. maddelerine, hem de iş yönetmeliklere dayanarak, işçileri ve sendika temsilcilerini kolayca işten atmakta, sürekli şantaj ve tehditlerle işçilere gözdağı vermektedir.

İşyerlerinin özelliklerine ve işçilerin deneyimlerine, sendikal bilinçlerine göre ele alınacak olan bu istemleri gözetecek, belirleyecek ortak bir sendikal komite kurmak yararlı olacaktır. Böylece gelişmeleri yakından izlemek, bilgi almak, işçilerin görüşlerini saptamak olanakları artacaktır. Olanaklı olan her yerde, işyeri işçi temsilcilerinin bu komitelere kazanılması ve işyeri sendika örgütünün işlerlik kazanması için, çaba gösterilmelidir. Asıl amaç tabandan başlayarak sndikaları aktifleştirmektir, işçileri sendikal savaşıma çekmektir. Toplu sözleşmelerle ilgili tüm gelişmeleri izlemek, müdahale etmek için yollar bulmak, örgütlü gücü hissettirmek her işçinin görevi olmalıdır. Şimdi KİT'lerde çalışan 650 bin işçi için bu görev daha yakıcı olarak kendisini hissettirmektedir. Her işyerinde olduğu gibi, KİT'lerde de hükümetin toplu sözleşmelere müdahalesini önlemek ve haklarını koruyabilmek için işçiler birlik olmak, savaşmak zorundadırlar.

Savaşımın içinde kavratabilmek

Başı 2. sayfada

dınlara; gençlerin işçilere, aydınlara, esnafa, ailelerine vb. neden harekete geçtiklerini iletmeleri örgütlenmelidir. Bu, düşmanın halk güçlerini bölüp parçalamasını önlemek için zorunludur. Bu iletişim, bugünün ayrı ayrı, birbirinden kopuk çıkışlarının yarın aynı nehrin yatağına akmasını sağlayacaktır. Bunlar, faşist diktatörlüğe ağır bir darbe indirmek için, Özal hükümetinin yıkılması için yığınsal halk hareketinin tüm kollarının aynı anda harekete geçmesinin ön çalışmaları olacaktır.

Plenum raporunda belirtildiği gibi, "Bugün en geniş halk yığınları faşist diktatörlüğün, Özal hükümetinin kendilerine hiçbir şey vermeyeceğini görüyorlar, kavrıyorlar. Komünistlerin görevi, öteki sol güçlerle omuz omuza halka, uğrunda savaşılmadan durumun düzelmeyeceğinin, hiçbir hakkın elde edilemeyeceğini göstermektir. yığınlar, kendi çıkarları için diktatörlüğü yıkmanın zorunluluğunu ancak bu savaşımlar içinde kavrayacaklardır."

Yıkım bütçesi

Başı 3. sayfada

Özal'ın enflasyon öngörüsü doğru çıksa bile, gerçek yatırımlar artmayacak demektir. Enflasyon hızının %25'in üzerine çıkması ise, gerçek yatırımları gerileteceektir. Yani şimdiden kesindir ki, 1985 yılı geçen yıldan daha çok yatırım, daha çok işyeri getirmeyecektir. Tersine ekonomi daha da küçülecek, işsizlik daha da artacaktır.

Bu bütçenin ne getireceğini, ne götüreceğini anlamak için, 1985 yılında dış ticaret açığının ne olacağına da bakmak gerek. 1985 Bütçesi 8,3 milyar dolar dışsatım, 10,9 milyar dolar dışalım öngörüyor. Bu, eğer hedefler tutarsa, 2,6 milyar dolarlık bir dış ticaret açığı demektir. Bu durum Türkiye'nin 1985'te de yeni ek dış borçlar almak zorunda kalacağını gösteriyor.

Bu bütçenin gelir öngörüleri de gerçekçi değildir. Katma Değer Vergisi ile bir kez daha yükü halkın sırtına yıkmaya çalışan Özal hükümetinin buna dayanarak yaptığı gelir öngörülerinin hedefini bulması olanaklı görülmüyor. 1985 yılında da Özal hükümeti iç borçlanma yoluyla açıklarını kapatmayı düşünüyor. Ama her geçen yıl, bir öncekine göre bu Ali-Cengiz oyununu da ağır bir yüke dönüştürüyor.

Bu bütçe halkın sıkıntılarını hafifletmeyi, bırakınız köklü sorunları, hiçbir soruna el atmayı amaçlamıyor. Neyi amaçlıyor öyleyse bu bütçe? Dış borçları düzenli ödemeyi (Dış borç ödemeleri bütçenin üçte birini buluyor). Holdinglere desteği sürdürmeyi, silahlanma harcamalarını finanse etmeyi. Bütün bunlardan arta kalırsa Kürdistan'da biraz yol yapmayı, biraz telefon telgraf hattı döşemeyi, karakol yapımına biraz para ayırmayı.

Başa dönelim. Bütçe tüm büyüklüklerini %25 enflasyon artış hızı öngörülerine göre saptadı. Oysa enflasyon artış hızı en az %40 olacak. Bu hükümet, dış borç ödemelerinden, silahlanma harcamalarından ve holdingleri desteklemekten vazgeçmeyeceğine göre, işçilere, köylülere, memurlara azalan gelirlerden, esnaflara küçük sanayicilere iflastan başka bir şey vadetmiyor. İşsizlik daha artacak, yaşam düzeyi daha düşecek, iflaslar artarak sürecek. Ve Özal hükümeti işbaşında kaldıkça böyle açlık, yıkım bütçeleri birbirini izleyecek.

Peki, bu gidişe dur demenin bir yolu yok mu? Var! Tek bir yolu var! Özal hükümetini yıkmak!

Tihonov'un ziyaretinin ilk sonuçları

Başı 1. sayfada

Öyle ki, ABD yönetiminin, NATO'nun antisovyetik, gerginlik yanlısı saldırgan tüm planlarına onay veren ve katılan Özal, Ankara'da Tihonov'un onuruna verdiği yemekte yaptığı konuşmada, "Türkiye SSCB ile ilişkilerinde bugüne kadar sağlanmış olan istikrarı titizlikle korumak amacındadır.. Türkiye bu anlayış içinde SSCB ile ilişkilerini geliştirmeyi ve sosyo-ekonomik sistemleri farklı ülkeler arasındaki ilişkilere örnek olacak bir işbirliği ortamı yaratılmasını istemektedir" demiştir.

Evren-Özal yönetimi ABD emperyalizminin gerginlik politikasına katıldığı, Türkiye toprakları Pentagon'un elinde SSCB'ye karşı bir saldırı üssü olduğu sürece bu söylenenleri gerçekleştirmek olanaklı değildir. O nedenle Özal'ın açıklamalarının ne denli içten olduğunu araştırmak isteyen her yurttaş, bu yönetimin ABD emperyalizminin ve NATO'-nun gerginlik ve silahlanma politikasına, Türkiye'den yeni üs vb. isteklerine ve Türk-Sovyet ilişkilerini bozmak için başvuracağı kışkırtmalara karşı alacağı tutuma bakmalıdır. Kapitalist ve sosyalist ülkeler arasındaki ilişkileri gerginleştirmeye çalışan ABD yönetiminin baskı ve dayatmalarına, provokasyonlarına karşı tutum almadan Türkiye ve Sovyetler Birliği arasında kalıcı ve istikrarlı bir işbirliği ortamı yaratılamaz.

Tihonov'un Türkiye ziyareti diktatörlük karşıtı güçlerin sıralarında hoşnutlukla karşılandı. Bu ziyaret, "NATO üyesi Türkiye'nin ABD'nin istediği gibi değil, kendi ulusal çıkarlarının gerektirdiği gibi dış ilişkiler kurması"nın olanaklı ve zorunlu olduğunun bir kanıtı olarak değerlendirildi. Türkiye'nin sosyalist ülkelerle ilişkilerini daha da geliştirmesinin, mevcut potansiyelinden gereğince yararlanılmasının ülkemize büyük olanaklar sağlayacağı saptandı. Sol güçlerin yanısıra, SODEP ve DYP yetkililerinin açıklamalarıyla, Washington'a uyuduluk politikasını reddetmenin, Türk-Sovyet ilişkilerini geliştirmeyi amaçlamanın tüm diktatörlük karşıtı güçleri birleştiren bir hedef olduğu somutlandı.

Öte yandan Evren-Özal yönetiminin savunucularından, Amerikancı Mehmet Barlas gibi yazarlar bile, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'deki iç politik gelişmelerden bağımsız olarak, konjonktüre bağlı olmadan, her zaman Türkiye ile dostluktan yana bir dış politika izlemiş olduğu ve izlediği gerçeğini teslim etmek zorunda kaldılar. Böylece Türk-Sovyet ilişkilerindeki her gerilemenin ve olumsuzluğun kaynağının geçmişte de, bugün de yalnızca Türk hükümetlerinin emperyalizm yanlısı tutumlarıyla bağlı olduğu gerçeğini itiraf etmiş oldular. Bu saptamalarıyla Mehmet Barlas gibi aklı evveller gene aynı günlerde öne sürdükleri TKP'nin ve öteki enternasyonalist sol güçlerin Türkiye'deki sömürü ve baskı düzenine karşı yürüttükleri politik savaşımın Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesini güçleştiren bir faktör olduğu savlarını kendileri yalanlamış oldular. Barlas gibiler, gerçekten yumuşamadan yanaysalar, sınıf savaşımını yumuşamayla çelişen birşey gibi gösterip, bizim sınıf savaşımından vazgeçmemizi istemek yerine, gazetelerinde Sovyet halkına ve yönetimine karşı kin ve nefret duyguları aşılayan antisovyetik yalanlara yer vermekten vazgeçmelidirler.

TKP, Türk-Sovyet ilişkilerindeki olumlu gelişmeleri bütün gücüyle destekliyor. Partimizin Genel Sekreteri Kutlu yoldaşın MK 3. Plenumunda dediği gibi "Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesi her zaman halkımızın çıkarınadır. Bu ilişkileri bozmak isteyenler, her zaman halkın ve ülkenin düşmanları oldukları kanıtlanmış olanlar olmuştur."

Şimdi barış ve demokrasi güçleri Evren-Özal yönetiminin her alandaki iki yüzlü tutumunu çok daha somut açığa çıkarabilirler ve "Sovyet tehditi var" yalanlarıyla, ulusal kaynaklarımızı emperyalist silah tekellerinin kasalarına akıtanlara "coğrafi durumumuz daha fazla demokrasiye el vermiyor" yalanlarıyla, işçinin, köylünün, aydının elini kolunu bağlamaya çalışanlara, "Sovyetlerin yayılmacı amaçlarına hizmet ediyorlar" yalanlarıyla halk için savaşan yurtseverleri zindanlara dolduranlara, her seferinde, kendi attıkları imzalarla ve yaptıkları açıklamalarla, Sovyetler Birliği'nden Türkiye'ye yalnızca elektrik ve doğal gaz, ekonomik ve teknik işbirliği önerileri geldiğini, coğrafi durumumuzun büyük bir avantaj olduğunu, SSCB'nin içişlerimize karışmadığını kabul ettiklerini hatırlatabilirler ve antisovyetizme daha güçlü karşı çıkabilirler, çıkmalıdırlar. Çünkü antisovyetizm, halkımızın barış ve demokrasi savaşımına karşı çevrilmiş bir silahtan başka birşey değildir.

Özal hükümetini yıkmak için...

Başı 1. sayfada

üzerinde yarattığı sıkıntıları dile getirmeye kalktığında, Özal'ın baskı ve tehditleriyle karşı karşıya kaldığı günlerin üzerinden daha çok geçmedi.

Öte yandan çeşitli işçi eylemleri, aydınların "dilekçe" çıkışı ve yüksek öğrenim gençliğinin ek sınav ve parasız eğitim için benzer yığınsal eylemleri, cezaevlerindeki direnişler ve dayanışma eylemleri, daha aktif ve kararlı girişimlerin, tüm toplumsal muhalefeti sarmaya aday bir ulusal direnişin ilk habercileri oldu. Türkiye Kürdistanı'nda girişilen kırım operasyonlarına rağmen, ulusal baskı ve zulüm altında tutulan Kürt halkının devlet terörüne boyun eğmeyeceği görülüyor.

Özal'a güvenenler, güvenmediklerini somut gösterenler karşısında işte böylesine azınlıktadır. Bu durum, yasal muhalefet partilerinin bir ölçüde daha da hareketlenmesine de temel oluyor. Bu güçler yavaş yavaş gerilememenin, kararlı tutum geliştirmenin tek çıkar yol olduğunu daha iyi görüyorlar. SODEP Genel Başkanı Erdal İnönü, "Bu hükümet gittikçe batağa saplanıyor, kendisiyle birlikte ülkeyi de batağın içine sürüklüyor" diyor. Birkaç ay öncesine kadar "SODEP'in iktidar olması kolay değildir" diyen E.İnönü, bugün "Halk ne isterse o olur. Halkın gücü herşeye yeter" diyor. "Bu hükümet düşürülmeliddir" diyerek erken seçim istemini savunuyor. DYP Genel Başkanı Yıldırım Avcı "Bugün Türkiye'de açık rejim bulunmuyor" derken, Yardımcısı H.Cindoruk, Özal'ı "Cumhuriyeti inkar eden bir sistem oluşturmaya çalışmak"la suçluyor. Yaz aylarında uğradığı soruşturma karşısında sessiz kalan DYP, bugün aynı tehditi "Erken Seçim" tempoları tutulan bir kapalı salon toplantısı ile yanıtlıyor. Açıkhava toplantıları ve yürüyüşler düzenleme kararı alıyor.

SODEP ve DYP yetkilileri MHP'li faşitlerin devlet kademelerine yerleştirilmesine karşı çıkıyor ve E.İnönü "yarın hesap verileceği unutulmasın" diyor. Öte yandan SODEP ve DYP arasında "demokrasi" konusunda işbirliği yapılması eğilimi, daha fiilen gerçekleşmeden gericiliğin saldırılarına hedef oluyor ve güç kazanıyor.

Refah Partisi Genel Başkanı Ahmet Tekdal ise, partisinin G.Antep il kongresinde yaptığı konuşmada "ekonomik yıkımla ahlaki çöküşün atbaşı gittiğini" belirtiyor ve "ekonomi milli rayından çıkarılmış ve devrilme tehlikesiyle karşı karşıya getirilmiştir." diyor. Mili Gazete'de Zeki Ceyhan ise "Bugün Özal'ın ekonomik modeli ve siyasi tavrı ters düştüğü için karşısındayız. Yani bizim çıkarlarımızla Özal'ınki uyuşmuyor. Uyuşmayanlar çoğunluktayız. Uyuşanlar ise azınlıkta"dır diyor.

Bütün bunlar, bu tablonun bütünleyici parçası olan ve tüm bu kesimlerin bilince çıkmış-çıkmamış ortak çıkarlarını, dile gelmiş-gelmemiş ortak istemlerini toparlayan, tek bir politik hedef etrafında birleştiren Sol Birliğin şu görüşünü doğruluyor: Eğer ortak savaşımları sağlanırsa, faşist diktatörlüğe son verecek güçler nesnel olarak vardır.

Ne ki, daha yapılması gereken çok şey vardır. Birlikte davranmak, kararlı tutum almak, savaşımı yükseltmek; bu eğilimler güç kazanıyor, ama zaman da geçiyor. Geçen zamanla birlikte yine biz kaybediyoruz, Türkiye kan kaybediyor. Çünkü gücünü karşıtlarının dağınıklığından alan diktatörlük boş durmuyor. Özal "asıl icraatımız 1985 yılında olacak" diyor.

O zaman daha aktif olunmalıdır. Daha hızlı adımlar atılmalıdır. Geçen zaman şunu göstermiş olmalıdır: Düşmana tanınan her fırsat, geçen her an, onun yeni yeni manevralar sahnelemesine, halk düşmanı yolundan yürümesine izin vermek anlamına geliyor. Özal hükümetini yıkmak için şimdi tüm güçler birlik ve savaşımı yükseltmelidirler. 1985 böylesi bir yıl olabilir, olmalıdır.

arşivden: "Müsteşar yardımcısı"

1962 yılında Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Öğretmenlik yaptığı dödemde MİT'e girdi. Daha sonra bir MİT mensubu olarak Ankara'da Ulus'ta bir avukatlık bürosu açtı. Yaptığı hizmetler ödüllendiriliyordu. 12 Mart döneminde MİT Ankara Bölge Başkanlığı Milli Asayiş Hizmetleri (MAH) Dairesinde "Komünist Masası-K"da şef olarak çalıştı. MC hükümetleri döneminde MHP'li Ticaret Bakanı Agah Oktay Güner'in müsteşar yardımcılığını yaptı. 1978 başlarında MHP'lilerin "kalesi" Erzurum'a tayin edildi. 1980 Mart ayında tekrar Ticaret Bakanlığı Müsteşar yardımcılığı görevine getirildi. 12 Mart işkencecisi, MİT "Komünist Masası" şefi 1984 yılında tekrar "ortalığa" çıktı. Özal hükümetinin işbaşına gelmesinden ve Turgut Özal'ın kardeşi Yusuf Özal'ın DPT Müsteşarı olmasından sonra, onun yardımcılığına getirildi. Bu "ünlü" MİT mensubunun adı ve soyadı: DPT Müsteşar Yardımcısı Bülent Öztürkmen. Şimdi bu "ünvan" altında "Yatırımların Teşvik ve Yönlendirilmesi ile İlgili Tebliğ ve Uygulama Esasları Hakkında" konfranslar da veriyor. Bu rejimin vadesi geldiğinde ise, batan gemiyi ilk terkeden fareler gibi kaçacak delik arayacakların ön sıralarında yer alacaktır. Ama hiçbir delik onların suçlarını saklayacak kadar büyük değildir.

Yeni Türkiye'nin yolu

Başı 1. sayfada

Özal hükümetinin iflasa mahkum bir politika izlediğinde bugün hemen hemen herkes anlaşıyor. Ama kimi muhalefet çevreleri ülkemizin kaderinde olumlu bir değişimin başlaması için bu iflasın iyice kesinleşmesinin zorunlu olduğunu düşünüyorlar. Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin Özal'ın reçeteleri tutmadı diye iktidarı kendiliklerinden demokrasi güçlerine teslim etmeyeceklerini "Biz yapamadık buyurun siz yapın!" demeyeceklerini bir türlü göremiyorlar.

Bizce Özal hükümetine karşı topyekun bir saldırıya geçmek için onun daha da yıpranmasını beklemek, bu yanlış taktik, en başta bu faşist diktatörlüğü ve Özal hükümetini halkımızın başına bela edenlerin işine yarıyor. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşi böylece yeni manevralara hazırlanmak için zaman kazanmış oluyor. İkincisi ve belki de daha önemlisi, asıl ülke, halk yıpranıyor! Ekonomi çöküşe sürükleniyor, halk iyice canından bezdirilmek isteniyor. Fabrikaların kapanması, işten çıkarmaların artması, elbette rejime karşı hoşnutsuzluğu daha da artırıyor, ama tüm bunlar aynı zamanda hem demokrasi savaşımının diri güçlerini zayıflatıyor, hem de yarınki yeniden kuruluşun olanaklarını tahrip ediyor.

Ülkemiz bu faşist diktatörlükten er ya da geç, mutlaka kurtulacaktır. Ama şurası daha şimdiden kesindir. O koşullarda iktidara kim gelirse gelsin, bir enkaz devralacaktır! Ve üstelik faşist diktatörlüğü ayakta tutmak için başvurulacak provokasyonlar, diktatörlüğü kurtarmaya yetmese bile ekonomik, sosyal, iç ve dış politik durumu çok daha karmaşıklaştıracaktır.

Bu gerçekleri görenlerin sayısı az değildir. Partilerini iktidara aday gibi göstermelerine karşın, SODEP ve DYP yöneticilerinin Özal hükümetine karşı muhalefeti serleştirmekte ikircimli davranmalarının bir nedeni de, iktidarının ateşten gömlek olduğunu çok iyi görmelerindendir. Öte yandan birçok ekonomist ve politikacı ekonomiyi yeniden canlandırmanın büyük özveriler gerektireceğini belirtiyorlar.

Gerçekten de, bu enkaz nasıl temizlenecek, yeni yapı nasıl kurulacak ve nasıl sağlamlaştırılacak? Bu soruların yanıtları iki nedenden canalıcı önemdedir.

Bugün durum kökten değişmiştir. Bugün durum, bırakalım 5-10 yıl öncesine, iki yıl öncesine bile kökten farklıdır. Artık eski anlayışlarla, politikalarla, taktiklerle hiçbir politik güç ileri yol alamaz. Bir yanda ABD emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşi, öte yanda tüm geri kalan sınıf ve katmanlar- bu ikisinin arasındaki uçurum öylesine açılmıştır ki, ekonomik yapı öylesine pamuk ipliğine bağlı bir durumdadır ki, uzlaşmacı ikircimli anlayışlarla Türkiye'de bugün hiçbir şey yapılamaz. Artık yarım yamalak programlarla, günübirlik yaklaşımlarla politika yapma olanağı kalmamıştır. Net, açık, gerçekçi plan ve programlar zorunludur. İç ve dış politikada, ekonomide ve sosyal politikada ne yapılacak, hangi önlemler alınacak, bütün konularda önceden net ve açık bir görüşü olmayan bir hükümet bir yıl bile ayakta kalamaz.

Bırakalım ayakta kalmayı, ve bugün için asıl önemli olan budur, demokratik bir güç olarak iktidara da gelemez. Çünkü Özal hükümetinden sonra iktidara ister faşist diktatörlüğe payanda olacak bir hükümet gelsin, isterse demokratik bir öz taşıyan hükümet gelsin, yeni hükümet mutlaka halktan yeni özveriler istemek zorunda kalacaktır. Ve halkın artık "yapacağız, edeceğiz" sözlerine karnı toktur. Halk kendisiyle sıkıca bağlı görmediği, önüne açık hedefler koymayan, kendisinin demokratik haklarını tanımayan, onun yaratıcı özelliklerini harekete geçirmesinin koşullarını hazırlamayan bir hükümet için elini bile kıpırdatmayacaktır. Böyle bir perspektifi somutlamayan güçleri rejime karşı savaşımda desteklemeyecektir. Öte yandan sözüne güvenilir ve atacağı adımlar önceden hesaplanabilir olmayan bir hükümet Türkiye'yi dünyadaki yalıtlanmışlık durumundan da kurtaramaz.

Açık, net, gerçekçi bir program ve bunu yaşama geçirebilecek politik güç, halkı, önce faşist diktatörlüğe karşı savaşımda ve sonra da yeni düzeni kurmada ve korumada her özveriyi göze almada yüreklendirecek tek şey budur. Bunun dışındaki her gelişme son 15 yılda yaşanan acı deneylerin başka biçimlerde yeniden ve üstelik çok daha yıkıcı biçimlerde yaşanmasından başka bir sonuç getirmeyecektir.

Bizce bugün Evren-Özal ikilisine muhalefet eden her güç, eğer kendisi de enkazın altında kalmak istemiyorsa, ülkenin kaderinde olumlu yönde bir değişimin gerçekleşmesine gerçekten katkıda bulunmaktan yanaysa, son 15 yıllık örgeçmişinden gereken dersleri çıkarmak ve her türlü önyargıdan, kalıpçı yaklaşımlardan, dar görüşlülükten, kısa vadeli çıkar hesaplarından uzak, soğukkanlı ve sorumlu, yapıcı bir tutum almak zorundadır.

Bugün sol güçlerin katılımı olmadan, halkın güvenini kazanacak, onu esinlendirecek, politik savaşıma çekecek, diktatörlüğün manevra ve saldırılarına karşı, rotasında şaşırmadan yol alacak bir politik alternatif ve buna yol gösterecek bir demokratik program oluşturmak olanaklı değildir.

Değildir, çünkü bugün halk ciğeri parçalanmış durumda, yeni işyerleri, fabrikalar, iş güvenliği istiyor, ucuz, iyi ekmek istiyor, başını sokacak ev istiyor, bilim, kültür, eğitim istiyor, özgürlük istiyor, öteki ulusların karşında başı ezik, haysiyetsiz durumdan kurtulmak istiyor, değişim, yenilik istiyor. Bu istenler hiçbir zaman bu kadar güçlü olmadı.

Sol güçler halkın tüm bu yakıcı istemlerine sahip çıkıyor ve bunlara ulaşmanın somut yolunu gösteriyorlar. Sol Birlik, demokratik güçbirliği Platformu ile bu yolda gerçekçi bir program önerisini gündeme getirdi.

TKP öteki muhalefet güçlerine sol güçlerle ortak bir çıkış yolu bulmak için somut bir diyalog içine girmelerini öneriyor. Böyle bir diyalog olmadan, halka güven verecek bir politik alernatif oluşturulamaz. Değişen durumun gereklerine uygun davranmak zorunludur. Dünkü düşmanlıkların yerini, mutlaka yapıcı bir güç birliği almalıdır.

Yeni bir Türkiye'nin yolu, muhalefetin böylesi yeni bir anlayışa sahip çıkmasından geçiyor. 1985 yılı bu anlayışın tüm muhalefete egemen olacağı yıl olabilir, olmalıdır, yaşam bunu dayatıyor. Emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye kazanmak istedikleri zaman verilmemelidir. Halkımız onların uğursuz deneyini değil, demokrasi güçlerinin birlik deneyinin sonuçlarını görmelidir.

"Terörizmle mücadele" neyin maskesi ?

● Ayşe ÇİMEN

18 Aralık 1984 günü, TKP'nin Sesi ve Bizim Radyo haber bültenlerinde şöyle bir haber geçti: "Özal hükümetinin şimdiki Maliye ve Gümrük Bakanı Ahmet Alptemuçin'in Bursa Çekirge semti Ülkü Ocakları üyesi olduğu saptandı. Faşist MHP'nin ülkücü adlı terör ve cinayet şebekesine üye olan A. K. Alptemoçin, Maliye ve Gümrük Bakanlığı koltuğunda otururken, barışı savunan, NATO'nun silahlanma politikasını eleştiren barışseverler, yalnızca Türkiye Barış Derneği'ne üye oldukları için ağır hapis cezası istemiyle yargılanıyorlar."

Bu haber, Evren–Özal yönetimi eliyle faşist MHP'li teröristlerin kilit yerlere getirildiğinin yeni bir kanıtıydı. Aynı zamanda "terörizmle mücadele" adı altında asıl saldırının kimlere karşı yapıldığını da bir kez daha sergiliyordu.

Biraz gerilere dönelim. 12 Eylül 1980'de askersel diktatörlük, Anayasa'yı ayaklar altına alıp, parlamentoyu ortadan kaldırıp yönetime el koyarken, gerideki kan denizini gösterip, "terörizmi önlemeye geldik" diyordu. Bugün de kalmalarının faşist rejimin, demokratik hak ve özgürlükleri boğazlamasının gerekçesi olarak "terörizmin yeniden hortlaması" tehlikesini gösteriyorlar.

Diktatörlüğün propaganda merkezlerinin 4 yıldır sistemli olarak, halkı boyun eğmeye zorladıkları, onu canevinden yakaladıkları nokta budur. Onun için bu konudaki gerçeklerin dönüp dönüp yeniden yinelenmesinde, bu konudaki belgelerin değerlendirilmesinde yarar vardır.

Diktatörlüğün "terörizmi önleme" diye 4 yıldır çiğnediği bu sakız, gerçek niyetlerinin maskesi oldu. Evren'in 12 Eylül 1980'de öne sürdüğünün tersine, "Silahlı kuvvetler yönetime el koyma zorunda" kalmadılar. Tam tersine, yönetime el koymanının "zorunluğu"nu Amerikancı, NATO'cu generaller, 1978-1980 arasında iki yıl boyunca kendileri hazırladılar.

M. Ali Brand'ın bir bakıma cuntayı aklama kaygısıyla hazırladığı ve cuntanın onayından geçerek yayınlanan "12 Eylül" kitabı, aslında, 1978 Sonbaharından başlayarak 2 yıl boyunca darbe ortamının nasıl hazırlandığının bir belgesidir. Bu belge, ordu içindeki Amerikancı generallerin iki yıl boyunca kan gövdeyi götürürken terörü önleme gayreti içinde olmadıklarını, tam tersine darbenin ortamını olgunlaştırmakla meşgul olduklarının da kanıtıdır. Bu kitaptan bir kaç alıntı yapalım:

"1978'de kurulan ve iki kişiden oluşturulan 'özel çalışma grubu' İkinci Başkan Saltık'ın emrinde uzun süredir Bayrak Planı'nı hazırlıyordu. Planın ana hatları tamamdı... Planda radyoya el konmasından, partiler ve Meclisin ne olacağı... kimlerin gözaltına alınacağına kadar son derece ayrıntılı bilgiler vardı... Plan hazırdı, sadece uygulamaya sokuluş tarihi açık bırakılmıştı." (Sy. 200-201)

Uygulamaya sokuluş tarihinin niçin açık bırakıldığını da başka sayfalardan izleyelim. 13 Aralık 1979 günü, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren, Brüksel'deki NATO Askeri Komitesi toplantısından İstanbul'a dönüşünde 1. Ordu Komutanı Ürüğ'un Selimiye'deki çalışma odasında gizli bir toplantı yapılır. Bu toplantıya bütün kuvvet komutanları, 4. ordunun komutanı ve bazı kolordu komutanları katılır. Bu toplantıda Evren'in söylediği şu: "Bizim müdahalemizin son çare olduğu, başka hiçbir çar kalmadığı iyice anlaşılmalı." Yazar şöyle devam ediyor: "Açıkça söyleyemeden belirtmek istedikleri 'Bırakalım bu politikacılar biraz daha batsın ki, biz müdahale ettiğimiz zaman ne içerden, ne dışardan kimse birşey diyemiyecek duruma girsin. Haklılığımız yüzde yüz biçimde anlaşılmış olsun' idi" (Sy. 134-135). Politikacılar biraz daha batırılsın denirken, terör kışkırtılıyor, ölenlerin sayısı günde 20 kişiye yükseliyordu. Terör arttıkça, darbenin koşulları olgunlaşıyordu. 12 Eylül darbe haberi Washington'da ABD Dışişleri Bakanı Muskie tarafından Başkan Carter'e şöyle bildiriliyordu: "Türk ordusunun komuta heyeti Ankara'da yönetime el koydu. Herhangi bir kuşku ve kaygıya gerek yok. Müdahale etmesi gerekenler etti." (Sy. 287)

ABD emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin çıkarları doğrultusunda, terörü kullanarak darbeci generaller yönetime böyle el koydular. 12 Mart'ın yarım bıraktığını, demokratik ortamın tamamen yok edilmesini, düzenin stabilizasyonu adına yaptılar.

Darbenin asıl kimlere yönelik olduğuna ise bu 4 yılın uygulamasından daha iyi kanıt var mıdır? İşkencelerden geçirilen binlerce yurtsever, ilerici insan, çoğu solcu idam sehpalarında sallandırılan gençler, DİSK'li sendikacılara, barışseverlere, demokratik meslek örgütlerine ve sol partilere açılan davalar, emekçi mahallelerinde bitmeyen operasyonlar, Kürt halkına karşı misli görülmemiş bir zulüm... 4 yıldır özgürlüklerin yokedildiği bir ortamda Türk ve Kürt halkına, demokrat yurtsever güçlere kan kusturan cuntanın silahı hep "terörü önleme" yalanı oldu. Terör devletini yaratan bu canavarlar, halkın ekmeğini, demokrasi ve barışı yokederken "terörizme karşı savaşıyoruz" sözünü kendilerine maske yaptılar.

Türkiye'deki rejimin "terörizmle mücadele"yi tam bir ikiyüzlülükle nasıl kullandığını Aralık ayı içinde yapılan iki toplantı bir kez daha halkımıza ve dünya kamuoyuna gösterdi. Birkaç ay önce "Ermeni terörizmi" karşısında sözde telaşa kapılıp BM Genel Sekreterinden, örgütün terörizme karşı önlemler alınması için çaba göstermesini isteyen Evren yönetimi, BM Birinci Komitesi'nin toplantısında Sovyetler Birliği'nin terörizmi önleme konusunda sunduğu son derece kapsamlı bir öneriler paketi karşısında sessiz kaldı. Sovyetler Birliği'nin terörizmin her biçimini kınayan karar önerisi BM'de 130 ülke tarafından onaylanırken, aralarında ABD ve Türkiye'nin bulunduğu 29 ülke "çekimser" kaldı.

Bu toplantıdan hemen sonra yapılan Brüksel'deki NATO toplantısında ise, ABD Dışişleri Bakanı Schultz'la birlikte Özal hükümetinin Dışişleri Bakanı Halefoğlu, diğer NATO üyesi ülkeleri bile şaşırtan şu öneriyi getirdiler: ABD'nin terörist diye ilan ettiği ülkelere karşı ortak olarak harekete geçme... Böylece Türkiye'deki faşist diktatörlüğün, sınırlar aşarak Kürt halkına karşı saldırıya doymadığı, şimdi efendisi ABD ile dünya eşkiyalığına çıkmaya can attığı anlaşılıyor.

Evren-Özal yönetiminin, maskesini düşürmek yeterli midir? Hayır, sorun bu yönetime karşı tüm demokrasi güçlerinin ortak savaşımına gelip dayanıyor. TKP MK'nin 3. Plenumunda belirtildiği gibi, "Eğer halkı terörizmden, vatanı dış düşmanlardan korumak gerekçesiyle yürütülen saldırıların, 12 Eylül öncesinde ve sonrasında olduğu gibi, bugün de, tüm barış ve demokrasi güçlerine yöneldiği görülür, bu saldırılar karşısında gerilemeyip, saflar daha da sıklaştırılırsa, gelişmeler tam tersi yönde olabilir, halkımızın ve ülkemizin kaderini olumlu yönde değiştirmenin ön koşulları yaratılabilir."

Hiç kimse unutulmadı Hiçbir şey unutulmayacak

Bir yıl önce, 6 Ocak 1984'de Diyarbakır Askeri Cezaevinin D bloku ateşe verildi. Faşist diktatörlük, politik tutukluların en haklı istemleri için, cezaevi koşullarının iyileştirilmesi ve işkencelerin durdurulması için yaptığı direnişi kan ve ateşle boğmaya çalıştı. O gün, Kürt halkının, Necamettin Büyükkaya, Remzi Aytürk, Yılmaz Demir, İsmet Karak gibi yiğit, deneyimli, savaşkan oğulları planlı bir saldırıyla yokedildi. Kürt yurtseverlerinin barbarca katledilmesine karşın Diyarbakır Cezaevindeki direnişi faşist diktatörlük durduramadı. Bu direniş daha sonra aylarca sürdü ve başarıyla sonuçlandı. Cemal Arat ve Orhan Keskin de bu yiğit direnişte canlarını verdiler.

Diyarbakır Cezaevinde Kürt yurtseverlerini yakarak yoketmeye çalışan faşist yönetim, şimdi Kürt halkına barbarca saldırıyor. Zindanlara kapattıkları devrimcileri eli kolu bağlıyken yokedenler, milyonlarca Kürt halkını yokedemezler. Necmettinler bugün yalnızca Kürt halkının savaşında değil, Türk-Kürt tüm Türkiye emekçi halkının, ezgiye ve sömürüye karşı, emperyalizme ve faşizme karşı savaşımında yaşıyorlar, yaşayacaklar.

ATILIM
Kurucusu: İ.Bilen
YURTDIŞI EKİ
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Ocak 1985

ATILIM aracılığıyla

Yurt dışındaki işçi kardeşlerime seslenmek istiyorum

Sayın yoldaş ağabeylerim. Sayın örgüt yöneticileri. Tüm Kürt-Türk örgütleri. Dışarda çalışan Türk-Kürt halkı. Ben Zonguldak'da çalışan bir Kürt genciyim. Sizlere seslenmek istiyorum. Ülkemiz şu anda ateşle oynuyor. Zam üstüne zam geliyor. Halk çok sömürülüyor. Ve dışarda çalışan Türk-Kürt işçileri, kesin dönüşte kendileri gelmiyor, cenazeleri geliyor. Bu olay biz Kürt-Türk halkı çok üzüyor. Fransa'da neo-faşistler tarafından kalleşçe öldürülen Kürt ve Türk işçilerinin cenazelerini görünce içimize en büyük acı indi. Biz buna yanarken hükümet kalkmış kürsüde Fransa'yı protesto ediyor. Sen Fransa'yı protesto ediyorsun, faşistlerin umurunda mı? İş o ki, halkına sahip çıkmak. İş o ki, işçilerine sahip çıkmak. Yalnız Fransa'da değil, Almanya'da, öteki yerlerde de. Emperyalistlere köle oldukça böyle iş gelir başımıza. Niye geçen sene Almanya'da Semra adındaki Türk kızı kendini yaktı? Çünkü vatanı yoktu. Çünkü memleketi yoktu. Çünkü gelip kendi köyünde oturacak evi yoktu, işi yoktu. Gelecekti Türkiye'ye fahişelikte sürünecekti. Buna dayanamayarak kendini yaktı. Diktatör hükümet buna da aldırış etmedi. Şimdi biz Türk-Kürt halkı soruyoruz. İşçilerimiz kesin dönüşte kendileri mi gelecek, yoksa cenazeleri mi? Durum böyle giderse maalesef cenazeleri gelecek.

Suç faşist hükümettedir. Eğer Özal hükümeti böyle kalırsa dışarda Kürt ve Türk halkı ve işçisi kalleşçe öldürülecektir.

Yoldaş ağabeylerim. Biz Türk-Kürt işçilerin faşist hükümete karşı birlikte savaşmalarını istiyoruz. Dışardaki işçiler vatanına sahip çıkmak istiyorlarsa meçbur savaşmalıdırlar. Yoksa haklarını almadan kovulacaklardır. O zaman nereye gideceklerdir?

Sayın Kürt ve Türk işçileri. Yoldaş işçi ağabeylerim. Ülkemiz şu anda ateşler içinde. Ülkemize Pentagon cihazları yerleştirilmiştir. ABD, Türk ve Kürt halkını parçalamak istiyor. Her an Kürt halkına katliam yaparlar. Buna karşı savaşalım. Birleşelim. Savaşa karşı barış koyalım. Yaşasın Türk-Kürt halkı. TKP'nin Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşa saygılarımızı sunarız. Kürt örgüt liderlerine saygılarımızı sunarız. Bütün yoldaş işçi ağabeylerime saygılarımızı sunarız. Bir hatam varsa affedin. Kalbimiz size bağlıdır.

Ali Siyabent/Zonguldak

Partiyi güçlendirmek için
Maddi Dayanışma Kampanyası

F. Almanya 1 numaralı kent

Birlik	:	1 000,-DM
Gülçin Fidan	:	1 000,-DM
K.İbrahim	:	700,-DM
A.Yıldırım	:	150,-DM
Selma	:	50,-DM
Doğan	:	200,-DM
Atik	:	1 000,-DM
Ayşe	:	500,-DM
Atılgan	:	150,-DM
Yaşar	:	1 000,-DM
Tina Jakob	:	300,-DM
Richart Hölz	:	350,-DM
Efraim Eyüboğlu	:	500,-DM
Hikmet Kılavuzlar	:	100,-DM
Yılmaz Önder	:	200,-DM
Temel Balıkçı	:	1 500,-DM
TOPLAM		8700,-DM

F. Almanya 2 numaralı kent

J. Gürgen	:	20,-DM
N.Çağlar	:	100,-DM
K.Varoş	:	100,-DM
Barış 2	:	500,-DM
Çam	:	100,-DM
Elif Türkoğlu	:	100,-DM
Ayça Alpaslan	:	100,-DM
TOPLAM		1 020,-DM

(Sürecek)

Dersler çıkardık

Doğuş Madenci/Amsterdam

Resmi verilere göre bugün Hollanda'da 890.000 işsiz var. Hükümet tırmanan işsizliğin yükünü, acılarını göçmen işçilere yıkmak istiyor. Bir yandan onyıllardır Hollanda'da çalışmış olan birinci kuşak göçmen işçileri, varolan haklarını gaspederek geri dönüşe zorluyor, sıkılmış bir limon gibi kenara atıyor. Bir yandan da ikinci kuşağın aile birleşimini yasalar yoluyla engelleyerek yeni gelişleri durdurmak istiyor.

Özellikle Türkiyeli ve Faslı gençlerin aile birleşimini kademeli olarak engelleyen 1445 Gulden yasasına karşı bir çalışma yürütüldü. Hollanda'da yaşayan tüm yabancı uluslardan emekçilerin öz örgütlerinin tepe örgütü olan LSOBA içinde bir eylem komitesi kuruldu. Biz de tüm bu çalışmaları destekledik, aktif yer aldı.

Komite önce sorunun hukuksal, sosyal, insan hakları yönlerini irdeleyerek bilgi paketleri hazırladı. Bu bilgi paketleri 40 ayrı kente gönderilerek alt komiteler oluşturuldu.

Eylem komitesi bir yandan basın, radyo ve televizyon kanalıyla sorunu öne çıkarırken, bir yandan da kamuoyunu bilgilendirmeye yönelik yeni bilgi paketlerini, onbinlerce afiş, bildiri ve broşürü alt komtiteleri yoluyla dağıtıma soktu. Parlamentoda basın toplantısı düzenledi. Sendikalar, siyasi partiler içinde oluşan gruplar aracılığıyla parlamentoya baskı yapıldı.

Kampanya boyunca alt komiteler propaganda malzemelerinin dağıtımı etrafında örgütlenmeye çalıştılar. Merkezden konuşmacıların geldiği yerel toplantılar düzenlendi. HTİB'in çıkardığı binlerce protesto kartı meclis başkanlığına postalandı. Ve 1 Aralık Rotterdam sonuç eylemine otobüsle katılım örgütlendi.

1 Aralık eylemine dört bin dolayında genç katıldı. Büyük çoğunluğu Türkiyeli gençler ve daha da önemlisi politize olmamış gençler oluşturuyordu. Örgütlü, disiplinli, coşkulu bir eylem oldu.

Çok geniş çevrelerin katılımı ve desteğiyle güçlü bir enternasyonal çıkış gerçekleştirildi. Yığınların canalıcı sorunu yakalanabilmişti. Yığınların dilinden konuşup, yığınlarla birlikte harekete geçilen bu çalışmalarda karşılıklı güven güçlendi. Şimdi 27 ayrı kentte oluşan gençlik girişimleriyle oluşan diyalogu, karşılıklı bağları güçlendirmek gerekiyor. Öteki Türkiyeli sol örgütlerin güncel sorunlar çevresindeki bu çalışmalara yeterince dikkat ayırmamasının, daha olumlu sonuçların alınmasını engellediğini de belirtmek gerekiyor. Çıkarılacak derslerden biri de, böylesi çalışmalarda gücü belirli noktalara yığmasını öğrenmenin gerekli olduğudur. Bir çok eksiğimizi gördük, dersler çıkardık. Her seferinde daha iyisini başarmanın zorunlu olduğunu biliyoruz.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!

BOX 16 367 S103 27

Stockholm-İsveç

Görüşlerimizi duyuralım anlatalım

Akar Kızılırmak/FAC

Bölgemizde, Türkiye Kürdistanı'ndaki gelişmelerle ilgili görüşümüzü açıklayan bir toplantı düzenledik. Toplantıda partimizin görüşleri dile getirildi. Daha sonra izleyenlere de söz verilerek düşünceleri soruldu. Kawa sempatizanı olan bir Kürt arkadaş söz alarak, "Kürdistan'daki devrim mücadelesinin silahlı olacağını" belirttikten sonra, "Türk solunun, başta da TKP'nin Kürt sorununa uzak kaldığı, bu konuda hiçbir şey yapmadığı, dayanışmanın sözle değil, pratikte gösterilmesi gerektiği" gibi bilinen dayanaksız savları tekrarladı. Toplantı yöneticisi, TKP'nin ulusal sorun, Kürt sorunu üzerine Leninci yaklaşımını anlattı. TKP'nin yalnız Türkiye Kürdistanı için değil, Türkiye için, bu koşullarda barışçıl bir yol izlenemeyeceği görüşünde olduğunu da belirtti. Güncel sorunun, Kürt halkına karşı yürütülen faşist, şovenist devlet terörüne karşı neler yapılabileceğini belirlemek olduğunu söyledi. Kürt halkı ile dayanışmanın yükseltilmesi için somut bir şeyler yapılmasından, bu konuda ortak çalışma yürütülmesinden yana olup olunmadığının belirtilmesinin daha yerinde olacağını dile getirdi.

Kawa sempatizanı arkadaş da yerel düzeyde eylem birliği yapılabileceğini, ancak Birlik Yolu'nun imzası olan bir bildiriyi dağıtmayacaklarını, çünkü bu görüşün Troçkist olduğunu öne sürdü. Bildirinin içeriği konusunda söyleyecek bir şeyi olup olmadığının sorulması, onaylıyorsa ortak imza ile dağıtılabileceğinin belirtilmesi üzerine de şu gerekçeyi öne sürdü: Sözkonusu bildiride, 1256 aydının dilekçesinden söz edildiğini, bu dilekçeyi imzalayanların ise, antikomünist olduklarını, Kürt sorununa düşmanca yaklaştıklarını belirtti.

Toplantıda herhangi bir örgütle ilişkisi olmayan bir demokrat ise, Eruh'ta olanları onaylamadığını, ama Kürt halkı ile dayanışmanın bir demokratlık görevi olduğunu, Türk aydınlarını, demokratlarını dayanışma hareketine çekebilmek, katabilmek için çalışma yapılmasının acilliğini belirtti.

Partimizin görüşlerini yığınlara duyurmasını, anlatmasını, açıklamasını daha iyi becerebilmek için çabalarımızı artıralım. O zaman aldığımız destek, bize duyulan güven çok daha artacak güçlenecektir.

Grevci işçilerle dayanışma

M. Çağlayan/Londra

Londra Halkevi, 2 Aralık 1984 günü. Galler'de Cannon vadisi madencileriyle bir dayanışma toplantısı düzenledi. 500'e yakın madencinin eş ve çocuklarıyla katıldığı toplantı, dayanışmanın, enternasyonalizmin canlı bir örneği oldu. Coşku içinde geçen gecede çeşitli konuşmalar yapıldı. Halkevi folklor ekibinin ayakta alkışlanan gösterilerinden sonra, Halkevi müzik grubu çeşitli etkinlikler sundu. Türk yemeklerinin sunulduğu gecede, FİDEF'in dayanışma için toplamış olduğu 4.700 DM da grevci maden işçilerine teslim edildi.

Maddi dayanışma

D. Ateş/Yunanistan

Kollektifimizin düzenlediği maddi dayanışma kampanyası büyük coşkuyla devam ediyor. Ayın 30'una kadar devam edecek kampanyaya kollektifimizin tüm üyeleri aktif olarak katılıyor. Kampanya bir özveri yarışına döndü. Bazı arkadaşlar sigara parasını biriktiriyorlar. Yol parası vermemek için yürüyorlar, otostop yapıyorlar. Bazı arkadaşlarımız iş bulup çalışıyorlar. Herkes yapılan işin anlamını biliyor. Partimiz için özverinin sınırı yoktur. Partimizin maddi bakımdan güçlenmesine bir tuğlayı da biz koyuyoruz. Bunun sevincini yaşıyoruz.

FAC'de işçi haklarına yeni saldırı

M. Yıldız

F. Almanya'da sağlık hizmetleri alanında, emekçilerin zararına yeni bir uygulama yürürlüğe sokulmak isteniyor. Kohl hükümeti, sözde artan masrafları karşılamak gerekçesiyle sağlık harcamalarının finansmanını yeniden düzenlemek istiyor. Buna göre hem hastahanelerin harcamalarının ve ilaç vb. giderlerin finansmanında emekçilerin cebine daha çok el atılacak, hem de sigortalılara hastalık durumundaki ücret ödeme süresi kısaltılacak. Hükümet, sağlık harcamalarını artıran gerçek nedenlere, örneğin ilaç şirketlerinin kârlarını artırmak için istedikleri gibi fiyat yükseltmelerine karşı duracak önlemler almaya ise hiç yanaşmıyor.

Emekçi haklarına yönelik bu yeni saldırının sivri ucu hastahanelere yöneliktir. Hükümet hastahanelerin çok para yuttuğunu öne sürüyor ve şu "yenilikleri" gündeme getirmeyi planlıyor:

Birincisi, hastahanelerin tüm finansmanının yerel yönetimlere bırakılması, devletin bu işten tamamen sıyrılması. Uzmanlar bu durumda, hastahanelerin milyonlarca DM açık vereceklerini ve yerel yönetimlerin bunu çoğu yerde karşılayamayacağını, bunun sonunda da halka yönelik sağlık hizmetlerinde büyük gerilemelerin ortaya çıkacağını belirtiyorlar. Öte yandan şu anda zaten 13 milyar DM'lık bir yatırım eksikliğinin sözkonusu olduğu ve finansman kaynaklarının kesilmesiyle, hastahanelerin yeni büyük zorluklarla karşılaşacağı, bütün hastahane yönetimleri tarafından açıklanıyor. Bunun sonunda birçok hastahanenin kapanacağı, açık kalanlarda ise bakımın kalitesinin düşeceği ve aynı zamanda işçi çıkarılmasına gidileceği söyleniyor.

İkincisi, tek tek hastahanelerin "piyasa ekonomisi" kurallarına göre çalışmasının sağlanması planlanıyor. Böylece finansman güçlüğüne düşecek olan hastahaneler zorunlu olarak paralı hastaları tercih edecek, parası olan sağlığını "satın alabilecek" Bakımlarını hastalık kasasından karşılayan emekçiler ise "ikinci sınıf" yurttaşlar durumuna düşecek, ne verilirse ona razı olacak bir duruma getirilecek.

Üçüncü olarak, hastalık kasalarına hastahanelere sağladıkları kaynakları istedikleri gibi kısma hakkı verilmek isteniyor. Kasaların 1984'de yaklaşık 4 milyar DM açık verdikleri düşünülürse, bunun ne gibi sonuçlar getireceği ortadadır.

Görüldüğü gibi devlet, hastahanelerin ve kasaların gereksinmelerini karşılamak yerine, harcamaları böylesi köklü biçimde kısarak her alanda yürüttüğü sosyal yıkım politikasını yeni bir düzeye çıkarmak istemektedir.

1985 yılında emekçileri bekleyen sağlık alanındaki sorunlar bu kadar da değil, Kohl hükümeti bunlara ek olarak:

- İlaç, sargı malzemesi vb. reçetelerindeki harcı 2 DM'dan 10 DM'a çıkarmak,
- ilk iki hastalık haftasında ödenen ücret ve maaşları yüzde 10 azaltmak (bilindiği gibi zaten Ocak 1984'de yüzde 12'lik bir kısıntı yapılmıştı),
- hastaların (diş hastalıkları da içinde) ayakta bakım gördükleri durumlarda doğrudan belli bir ödeme yapmalarını zorunlu kılmak,
- hastalık kasalarının belli hastalıklarda sigortalara herhangi bir ödeme yapmasına toptan son vermek, istiyor.

Tüm bunların sonucunda işçi sınıfının uğrunda onyıllarca nice savaşım verdiği hastalık sigortasının sosyal içeriğinin tamamen boşaltılmasına çalışılmaktadır.

FAC'de işçi sınıfına yönelik bu yeni saldırı Alman işçileri olduğu gibi bu ülkedeki Türkiyeli işçileri de hedeflemektedir. Özellikle işçilerimizin görece daha elverişsiz çalışma ve yaşama koşulları, ülkedeki geçmiş sağlık sorunlarının hâlâ süren sonuçları gözönüne alınıp böylece daha çok hastahane ve doktora başvurmak zorunda oldukları düşünülürse, sorunun önemi daha somut ortaya çıkmaktadır.